

За декілька миль на південь від Соледада річка Салінас підходить зовсім близько до крутих пагорбів і стає глибока й зелена. Перед тим як потрапити в цю вузьку заводь, вона тече по жовтому піщаному руслу, виблискуючи під сонячним промінням, тому тут вона тепла. На одному березі річки золотаві схили передгір'я пнуться до стрімких скелястих Габілянських гір, але на другому, рівнинному березі вздовж води вишикувалися дерева — верби, які щовесни вкриваються молодою зеленню, хоча на їхніх довгих вітах лишається сміття зимових повеней, і платани з плямисто-блідим лежачим нижнім гіллям та кронами, що творять склепіння над заводдю. На піщаному березі попід деревами так багато листя й воно таке хрустке, що навіть ящірка голосно шарудить, пробігаючи по ньому. Увечері

з чагарників на берег виходять кролики, щоб посидіти на піску, вологі відмілини вкриті нічними слідами єнотів, відбитками розчепіrenих лап собак із навколишніх господарств і роздвоєними клинцями слідами оленів, що в темряві приходять на водопій.

Через вербняк, поміж платанами, веде стежка, уторована хлопчиками із сусідніх господарств, що приходять поплавати на глибині, та бродягами, які надвечір стомлені йдуть сюди зі шляху, щоб перебути ніч біля води. Від численних багать перед низькою гіллякою велетенського платана залишилася купа попелу. Деревина аж блищала, так її вичовгали люди, сидячи.

Увечері одного спекотного дня поміж листям заворушився слабенький вітерець. Тіні дерлися вгору по гірських схилах. На піщаних відмілинах, наче сірі різьблені камінчики, непорушно сиділи кролики. Аж тут з боку шляху почувся шурхіт кроків по хрусткому платановому листі. Кролики нечутно розбіглися по сховках. Важко знялася в повітря і полетіла вниз понад рікою

довгонога чапля. За мить місцевість неначе вимерла, а потім на стежці з'явилися двоє чоловіків, які вийшли на берег зеленої заводі.

По стежці вони йшли один за одним і навіть тепер, на відкритому місці, крокували цугом. Обидва були вдягнені в сині бавовняні штани й такі самі куртки з мідними гудзиками. На обох були чорні, безформні капелюхи, і кожен ніс перекинута через плече туго згорнену ковдру. Першим ішов рухливий чоловічок із неспокійними очима на смаглявому обличчі із суворими гострими рисами. Все в ньому було мов точене — невеликі сильні долоні, тонкі руки, сухорлявий ніс. За ним ішла повна його протилежність — велетенський чолов'яга з невиразним обличчям, великими блякими очима й широкими скошеними плечима; ступав він важко, трохи тягнучи ноги, як тягне лапи ведмідь. Руками він не розмахував, вони вільно звисали в нього по боках.

На березі перший чоловік раптом зупинився, так що супутник ледь його не задавив. Він зняв капелюха, провів пальцем по шкіряному обідку

всередині і струсив з нього вологу. Його велетенський товариш скинув із плечей свою ношу, бухнув на землю і припав до зеленої поверхні води. Він пив великими ковтками, пирхаючи, як кінь. Коротун нервово тупцював поруч.

— Ленні! — різко сказав він. — Ленні, я тебе прошу, не пий стільки.

Ленні продовжував пирхати у воду. Коротун нахилився й поторсав його за плече.

— Ленні. Тобі буде погано, як учора ввечері.

Ленні, як був, не знімаючи капелюха, встроїв голову у воду, потім усівся на березі; з капелюха йому текло на синю куртку і стікало на спину.

— Ох, як добре, — протягнув він. — Попий і ти, Джордже. Давай, ковтни побільше.

Він щасливо посміхався.

Джордж зняв із плеча свій клунок і обережно поклав на землю.

— Не певен, що тут вода чиста, — сказав він. — Якась на ній піна.

Ленні засунув своє лапище у воду та погойдав пальцями, аж вода з плескотом